

O REVERENȚĂ

RESPECT

It is a fact that the prestige of a cultural institution can be maintained only by its specialists, more precisely, by their professional and human value, the only ones able to generate competitiveness both within the group and with others. Mediocrity has never generated any emulation, especially because it can but provide a modest self-sufficient institutional milieu.

There is a reason why I started my reverential text addressed to Gabriela Crișan, our colleague in this museum, namely because she was the one who always appealed to value during her years in the Țării Crișurilor Museum, that value which in her perception had to leave a trace on the institutional operational framework and on their social impact. From this perspective, Gabriela Crișan found it mandatory that value should be felt when showing respect to one another, when displaying knowledge and criticism in terms of exhibitions and their culture, and mostly in the dialogue with the public. In fact, one can read these requirements as a form of appreciation rooted in the quality of work, a criterion that has always been fundamental and vital to the Țării Crișurilor Museum in achieving its natural cultural and scientific goals.

Gabriela Crișan might be perceived as a special person for several reasons, namely, her good communication with her colleagues, in spite of her occasional sarcasm, well-aimed most often; then her being liked by most generations of museum workers due to her commitment to the institution seen as her first love, never to be betrayed or forgotten; her particular exigence when expressing opinions, especially in the field of fine arts that she is so fond of, and her determination to accept her lack of omniscience in other areas circumscribed to the museum.

There is no doubt that showing our respect to Ms Gabriela Crișan is but a gesture of decency to a person who wanted to remain true to herself, especially that for a long time she lived in an age that denied any recognition of a claim of such normality. This is it!

Se știe, de acum, că prestigiul unei instituții culturale poate fi menținut doar prin specialiștii săi. Mai precis, prin valoarea profesională și umană a acestora, singurele în măsură să genereze competitivitatea în interiorul grupului, dar și cu alții. Niciodată mediocritatea nu a generat o emulație, mai cu seamă pentru că aceasta nu poate contribui decât la a menține doar un climat instituțional fără pretenții, la limita suficienței.

De ce am făcut referire la valoare și nonvaloare într-un text care are drept scop omagierea unui coleg ce s-a dedicat doar muzeului orădean, doamna Gabriela Crișan? Pentru un simplu motiv. Doamna Gabriela Crișan a fost în Muzeul Țării Crișurilor aceea care întotdeauna a făcut recurs la valoare, care în viziunea ei trebuia să își pună amprenta asupra cadrului de funcționare instituțional și asupra relațiilor cu impact social. Din aceste perspective, pentru doamna Gabriela Crișan era obligatoriu ca valoarea să își facă simțită prezența în afirmarea respectului față de celălalt, în bagajul de cunoștințe și de exprimare în plan expozițional - cultural deopotrivă, dar mai ales în dialog cu publicul. De fapt, descoperim în aceste firești pretenții o formă de prețuire care se fundamentează pe calitatea muncii, criteriu de raportare atât de

necesar și datorită căruia Muzeul Țării Crișurilor a reușit, de-a lungul timpului, să își îndeplinească firesc misiunea cultural-științifică.

Dezinvoltura în comunicarea cu colegii, care uneori beneficia și de replici acide din partea doamnei Gabriela Crișan, dar întotdeauna cu substanță, simpatia de care s-a bucurat, ieri și astăzi, din partea majorității celor activând în muzeul orădean – pe care nu l-a trădat niciodată, tocmai pentru că dragostea dintâi nu se uită, dimpotrivă rămâne pentru totdeauna -, exigența dusă până la capăt, atunci când își exprima opiniile, mai cu seamă în domeniul artei decorative, pe care o adoră, puterea de a recunoaște că nu este o atoateștiutoare în problemele ce țin de alte domenii de specialitate circumscrise muzeului, au consacrat-o în conștiințele noastre ca un om special.

Fără îndoială, a face acum o reverență în fața doamnei Gabriela Crișan nu este decât un gest de decență față de o personalitate care nu a vrut decât să rămână ea însăși, mai cu seamă că multă vreme a trăit într-o epocă care a fost potrivnică recunoașterii unei pretenții de o asemenea normalitate. Atât și nimic mai mult!

Oradea, 6 noiembrie 2011

Aurel CHIRIAC